CT-9

Cái Chổi

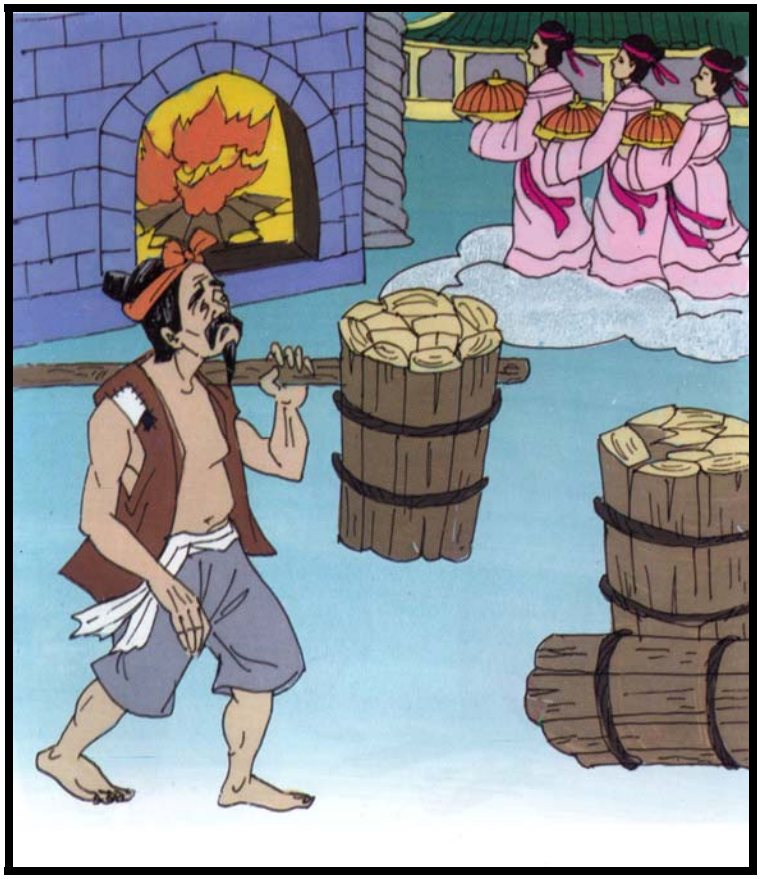

Minh Họa: Phương Hoa

Trường Thánh Tôma Thiện
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051
www.tomathien.org

Thuở ấy trong cung điện Ngọc Hoàng có một bà nấu ăn tuyệt khéo. Từ bữa ăn hằng ngày đến những yến tiệc linh đình bà đều nấu ngon lành, nức tiếng. Bà được Ngọc Hoàng phong chức đầu bếp chính và trông nom cả mấy trăm người nấu bếp trong cung điện.

Có điều lạ rằng: Bà tự tay chế biến ra đủ các món cao lương, mĩ vị trong cung nhưng bà không bao giờ ăn các thức ăn sang trọng đó. Không phải bà không biết thưởng thức, cũng không phải luật triều đình cấm đoán, mà chỉ vì cái tính, cái nết của bà quen thế. Hằng ngày, bà thổi niêu cơm gạo hẩm, ăn với muối vừng, và bát canh rau ngót nấu suông mà bà vẫn thấy ngon, mặc những ai đũa bạc, chén vàng.

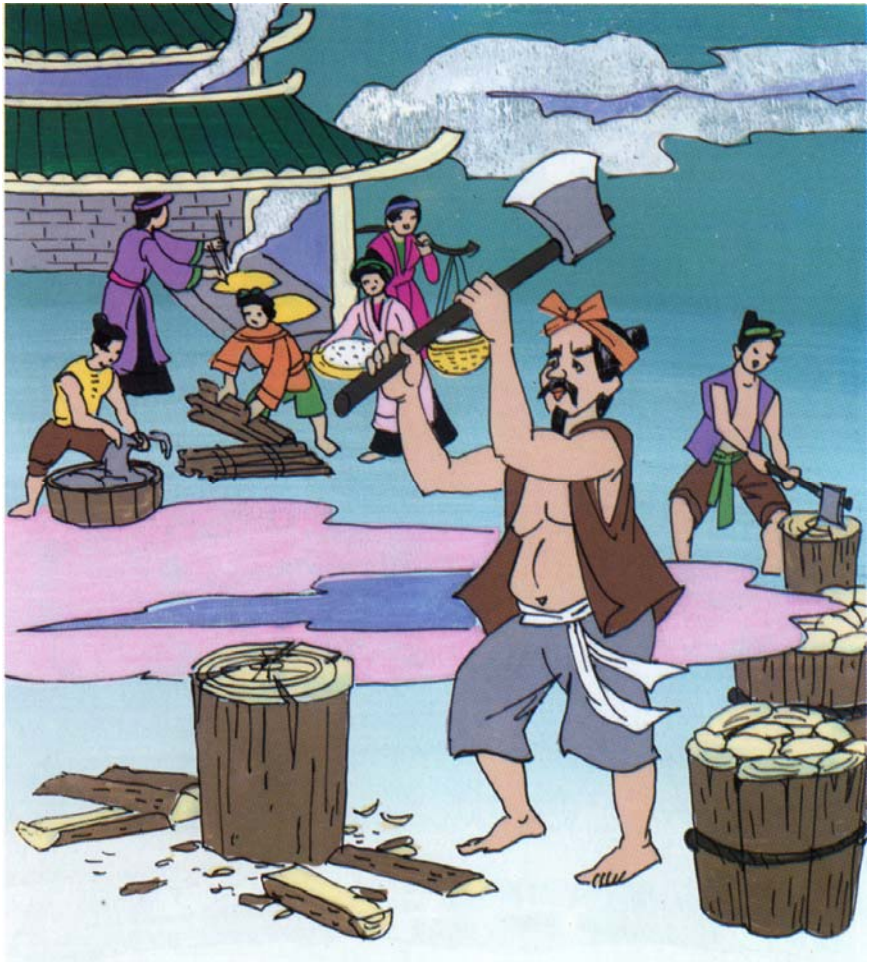

Một tòa thiên trù là bếp của nhà trời, cả trăm người mỗi người mỗi việc. Người thì khuân gỗ trên rừng về, người thì ra sức bổ củi. Trong số người bổ củi có một ông lão tuy đã có tuổi nhưng còn khỏe, làm việc lại siêng năng, cẩn thận.

Bà đầu bếp trọng ông lão hay làm. Thỉnh thoảng bà lại lấy cơm, rượu, thịt đem cho ông lão ăn.

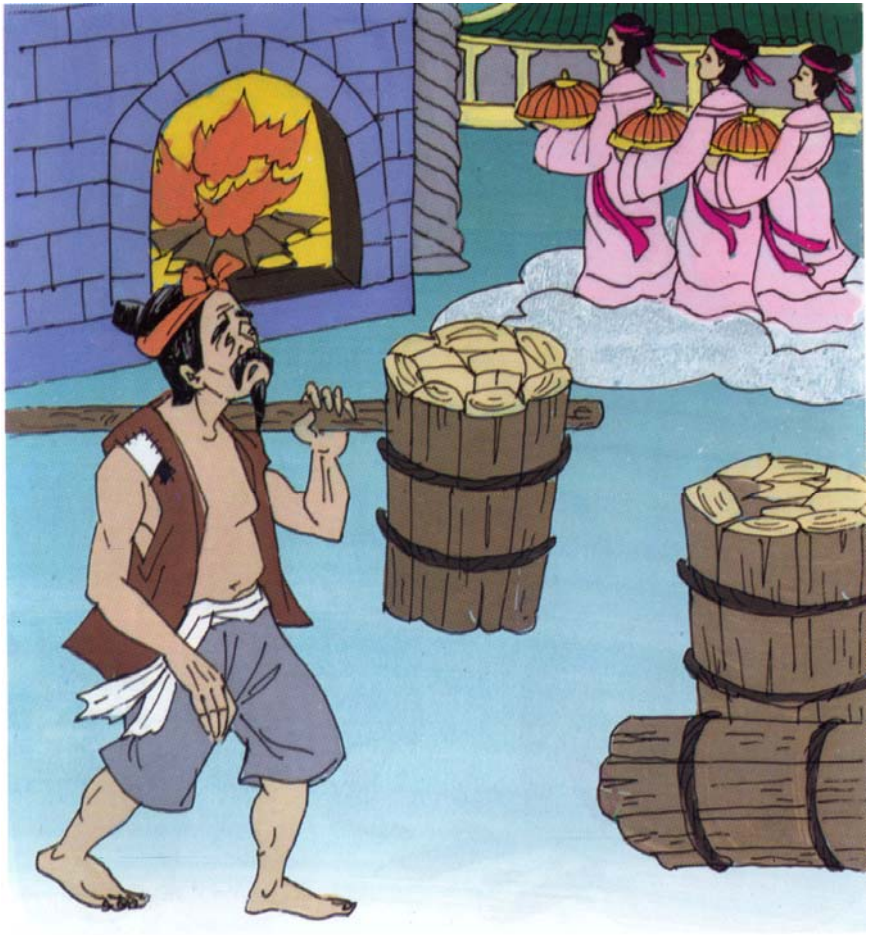

Một ngày kia, trên điện Ngọc Hoàng có đại tiệc. Trong cung, khách nhà trời ra vào tấp nập, những bàn tiệc linh đình, bốn phía đàn sáo vang lừng.

Ông lão đã bổ xong một gánh củi, tắm sạch cho cả đàn ngựa của khách. Công việc vừa xong, ông lão thấy thấm mệt, vả lại bụng cũng đói cồn cào, ông nghĩ giả như lúc này được bà đầu bếp đem thức ăn ra cho thì hay quá.

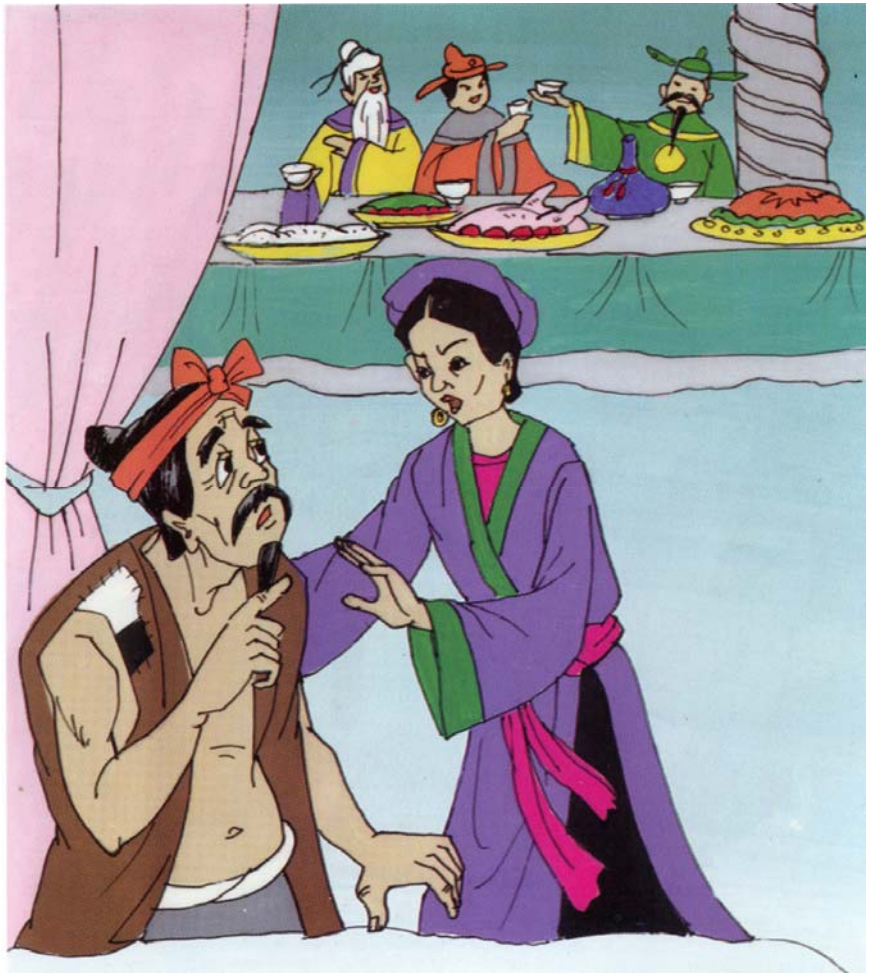

Chờ mãi, không thấy bà đầu bếp đến, ông lão lò dò ra, vừa đi vừa than thở. Bà đầu bếp nghe thấy tiếng ông than thở vội hốt hoảng kêu lên:

– Trời ơi! Yến tiệc đang linh đình thế này, sao ông lại vào đây! Ông không biết sợ à!

– Có cái gì ăn không? Đói thì chẳng biết sợ!

– Vào đây! Vào đây!

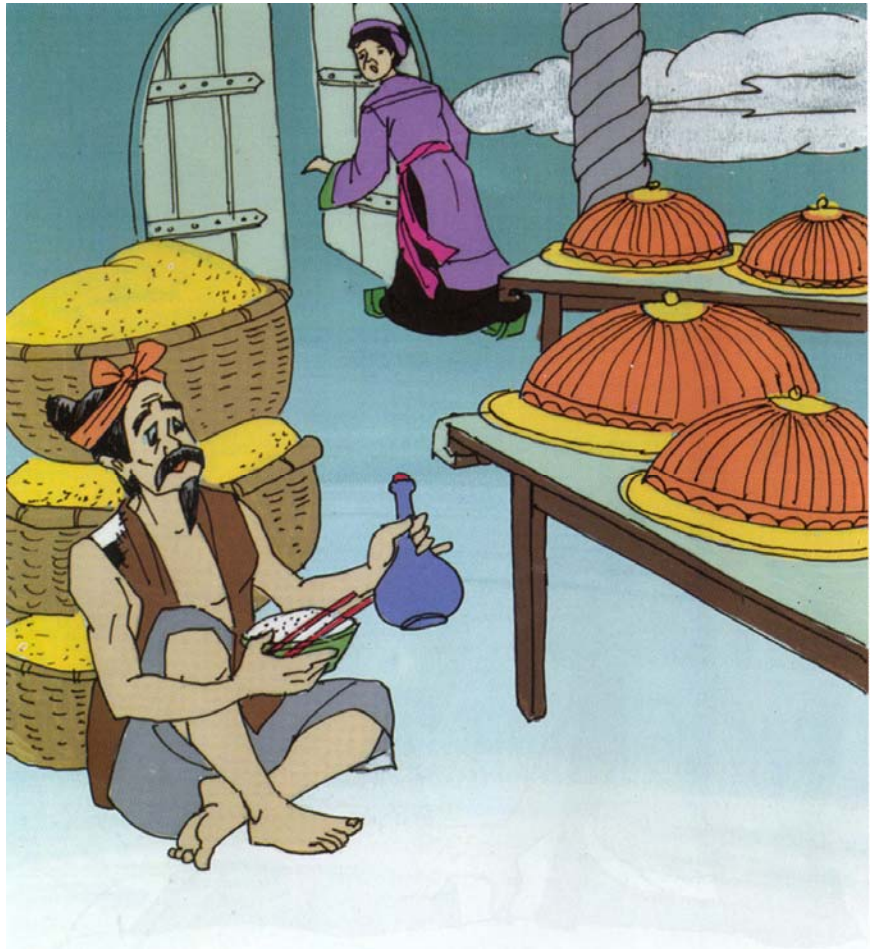

Bà kéo ông lão vào gian nhà bếp, cho ông ngồi vào một góc và nói:

– Ông ăn tạm bát cơm này, không được để ai nhìn thấy, cỗ bàn xong xuôi ông sẽ được ăn thả cửa.

Rồi bà lại xách thêm một nậm rượu chỉ dành cho khách quý đưa cho ông uống rồi bà tất tưởi đi.

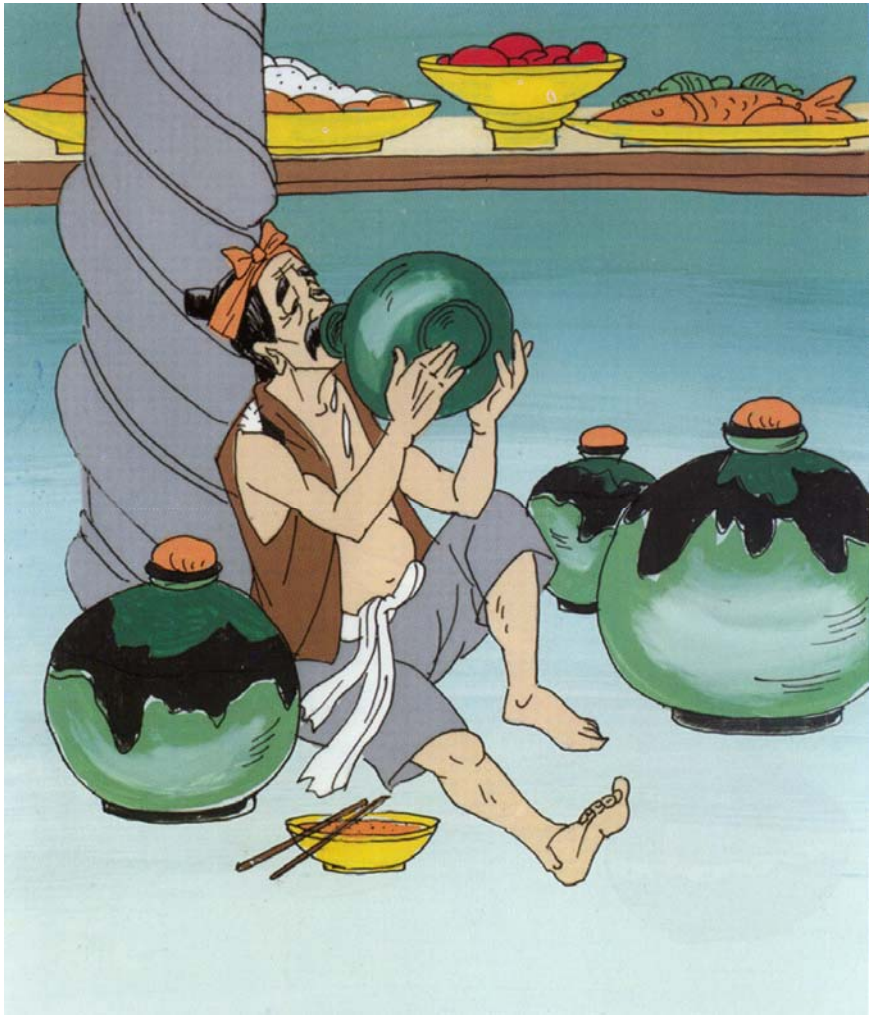

Ông lão nghe lời bà đầu bếp bởi ông biết thể thức và thứ bậc trên thiên đình là rất nghiêm. Ông hớp một hơi hết chén rượu ngon. Uống rượu xong, ông nhìn thấy trước mặt san sát những mâm bạc, những bát xào nấu thơm nức mũi. Ông bèn mò ra mâm cỗ, bốc mỗi bát một miếng để ăn.

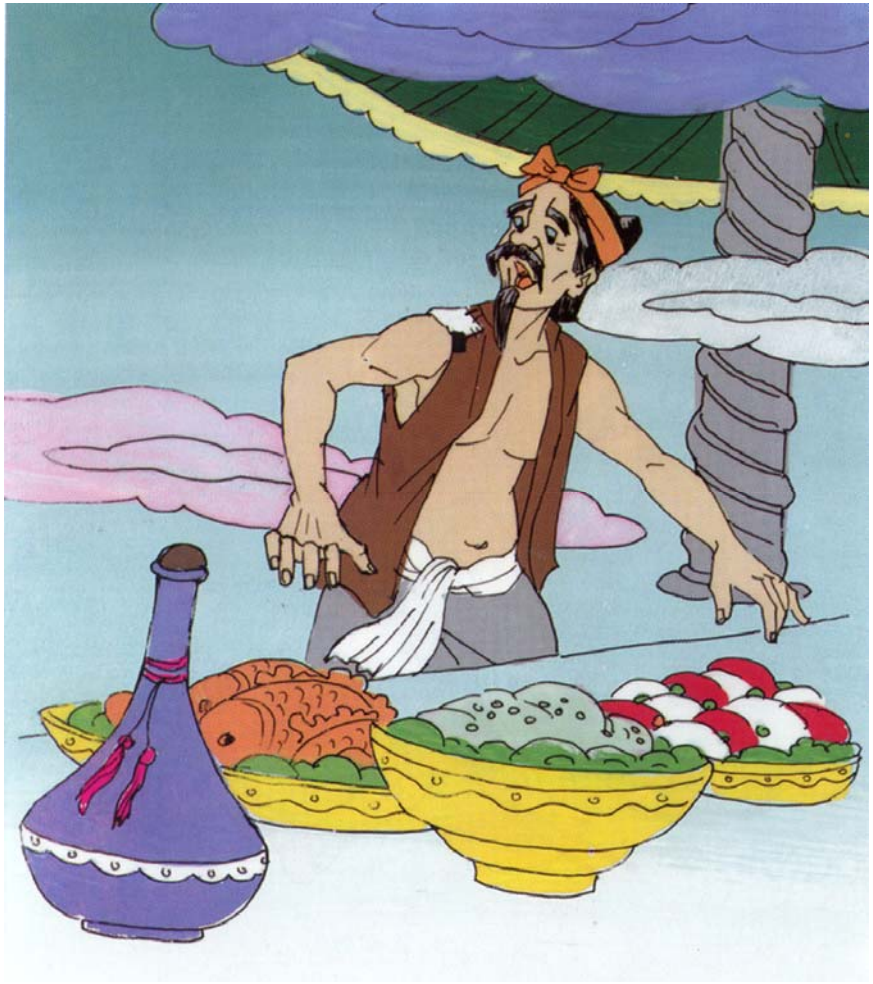

Một loáng, ông đã ăn no kềnh bụng. Ông lão trở lại cái góc tối, ngồi phưỡn ra ngủ.

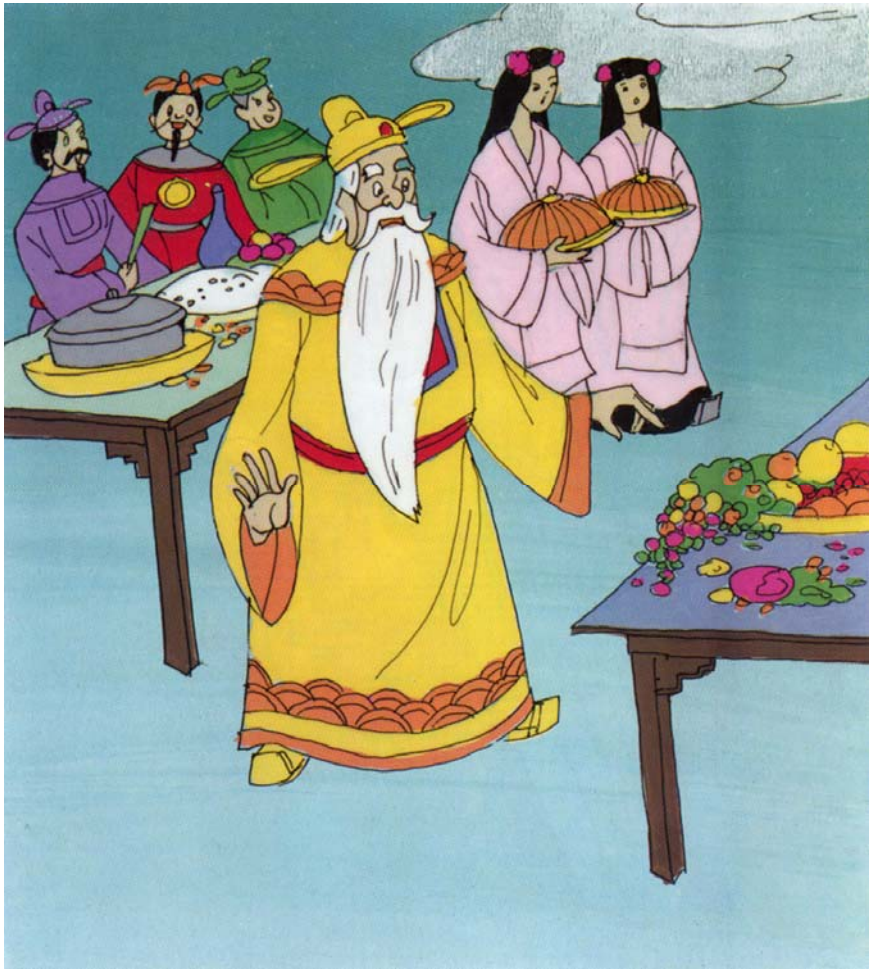

Ngọc Hoàng là người rất kỹ tính, không có cái gì là lọt qua mắt ông được. Bữa tiệc bắt đầu, các mâm cỗ được lần lượt đưa lên. Ngọc Hoàng vừa đón, mời khách vừa để mắt xem mâm bát thế nào.

Ngọc Hoàng thấy trên mâm có nhiều bát xô lệch, các bát đĩa thức ăn đều bị khuyết như có bàn tay khoắng vào bốc nếm.

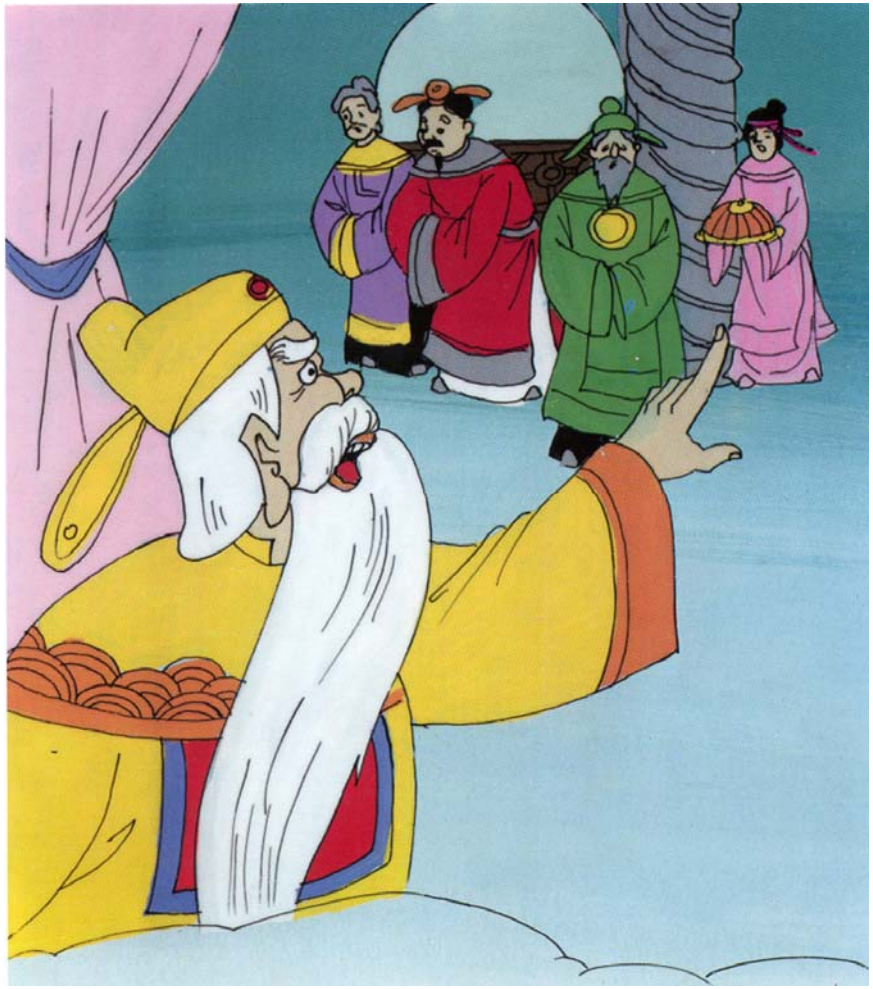

Tiệc tan, quan khách ra về hết. Ngọc Hoàng gọi tất cả các quan hầu và gia nhân lại tra hỏi:

– Ai đã thò tay vào bốc nếm thức ăn?

– Bẩm, chúng con không biết ạ!

– Không đứa nào biết thì tất cả chúng mày phải chịu phạt.

Giữa lúc ấy, ông lão bổ củi ở trong xó bếp chui ra nói:

– Xin Ngọc Hoàng đừng bắt tội ai. Tôi mới là người có tội, tôi đã bốc thức ăn, lại uống cả rượu nữa.

Tiếng quát động trời của Ngọc Hoàng:

– Đao phủ, đao phủ đâu! Chặt đầu thằng này!

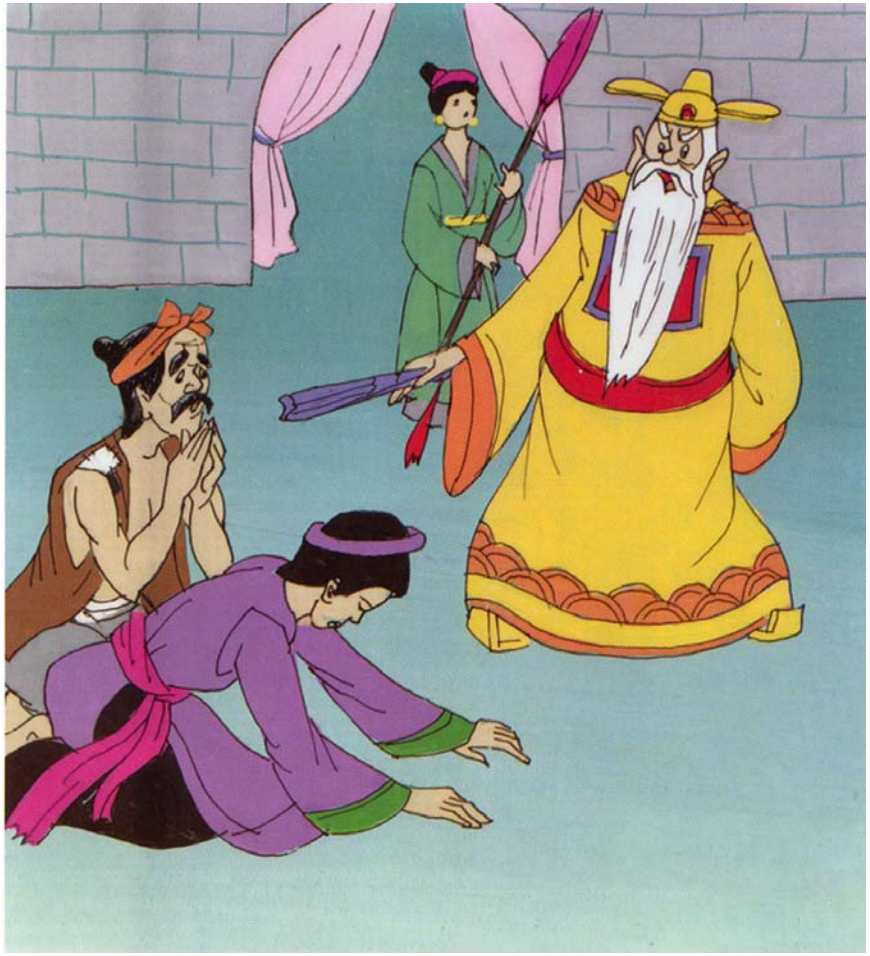

Đúng lúc ấy, bà đầu bếp quỳ xuống, chắp tay:

– Tội ở tôi cả. Tôi đã cho lão ăn, lão uống…

Rồi Ngọc Hoàng đày bà đầu bếp và ông lão bổ củi xuống dưới trần, bắt hai người biến thành hai cái chổi. Bà đầu bếp thành cái chổi lúa quét tước trong nhà, còn ông lão bổ củi biết thành cái chổi xể phải chịu mưa, chịu nắng ngoài trời.

Cuối năm ấy, có ông vua bếp tâu với Ngọc Hoàng rằng ở dưới trần đồn thổi là chổi lúa, chổi xể ngày Tết hay la liếm ăn vụng. Ngọc Hoàng bèn lệnh cho chổi lúa, chổi xể được nghỉ quét ba ngày Tết để tránh tiếng ấy.

Câu chuyện thật là như thế nhưng người đời sau hiểu sai nên sinh ra phong tục không quét nhà, quét sân ngày Tết vì sợ tiền bạc của cải sẽ chạy ra khỏi nhà.

Trường Thánh Tôma Thiện
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051